

ДЕТЕЛНА

БРОЈ 13. ГОДИНА 8

МАЈ 2013.

Путопис: Бугарска

ОСМАДНО СЕБИ

АНКЕТА: Растанак

ИНТЕРВЈУ:
Наташа Церовац

РЕДАКЦИЈА

Издавач: Кабинет информатике

Иницијатор: Драгана Станисављевић, наставник информатике

Главни и одговорни уредник: Исидора Илић VII1

Десна рука уредника: Мања Денкић VIII2

Новинари: Јелена Секулић VIII1

Дорис Драшковић VIII2

Ања Симоновић VIII3

Војислав Томашевић VIII2

Стеван Корица IV2

Ива Лазић IV2

Ана Младеновић IV2

Координатор: Марија Трнавац, библиотекар

Адреса редакције: Булевар уметности 31, Нови Београд

E-mail: casopis.detelina@gmail.com

ТЕМЕ ОВОГ БРОЈА

- АНКЕТА: Растанак 4
- ИНТЕРВЈУ: Наташа Џеровац, неуролог 5
- ОСМАЦИ: Осмаци о себи 9
- ПУТОПИС: Бугарска 13
- ТВ МАНИЈА: „Фарма“ 14
- КУЛТУРА: Представа и популарне позоришне представе 15
- СПОРТ: Хокеј у Домановићу 17
- САЈБЕР СТРАНА: Књиге у цепу 18
- ЗАНИМЉИВОСТИ: Колико је паметно ваше стопало 19

АНКЕТА

Растанак

Време пролази. Генерације се смењују једна за другом, мишљења се мењају, све се мења, али ћемо се свега сећати... Питали смо наше осмаке како се сећају и шта ће им остати као успомена из ђачких клупа.

Растанак са школом:

- 1) Једва чекам! 28%
- 2) Не жејејелим! 20%
- 3) Па... време је да се иде даље... 30%
- 4) Не погађа ме уопште. 9%
- 5) Шта, већ је крај? 9%
- 6) Старо друштво у новој школи, може! 5%

Памтићу:

- 1) Само пријатне тренутке. 30%
- 2) Да, да (зло)памтићу. 14%
- 3) Ма брзо ћу заборавити, тако то иде... 4%
- 4) Неке наставнике из разних разлога. 5%
- 5) Библиотеку :) 5%
- 6) Екскурзије! 20%
- 7) Први дан школе. 2%
- 8) Вероватно... Прославу матуре. 16%

М.Д.

ИНТЕРВЈУ

Наташа Џеровац - неуролог

Детелина: Када се каже основна школа шта вам прво пада на памет?

Наташа: Детињство, љубав, образовање.

Детелина: Прва љубав — да ли се додогила у основној школи?

Наташа: Јесте, у седмом разреду. Прве емоције, прве симпатије, прва љубавна писма. Мобилни телефони и смс поруке тада нису постојали. Сећам се и прве симпатије и првог љубавног писма које сам добила у овој школи. Седми разред ми је био посебно интензиван и занимљив и то се тад додогило.

Детелина: Када је први пут почела да вас интересује неурологија?

Наташа: Неурологија ме је заинтересовала када сам кренула у гимназију. Од када сам завршила основну школу занимала ме је људски организам, мозак, нервни систем, како и зашто размишљамо, памтимо, учимо, заборављамо. У основној школи ме је интересовала биологија и медицина.

Детелина: Који вам је био омиљени предмет?

Наташа: Српски језик. У моје време српскохрватски језик.

Детелина: Ког наставника највише памтите?

Наташа: Највише памтим наставника српскохрватског језика Емилију Ђуровић. Волела сам да пишем и читам. Писала сам песме и саставе. Још од другог или трећег разреда основне школе учествовала сам на такмичењима ове школе везано за књижевни рад и писање састава. Написала сам песму „Вранац“ са којом сам освојила прву награду на општини Нови Београд „Мајска песничка штафета“ коју је додељивао наш чувени песник Љубивоје Ршумовић. Тада је у оштрој конкуренцији песама о домовини, природи, љубави према својој земљи, моја песма која је говорила о некој врсти жала за детињством добила прву награду.

Сећам се и једног стиха који је гласио:

„Јури, јури, вранче мој, кроз шуму, кроз пламен, кроз ноћ, не дозволи да те обуздају“, а вранац је симболизовао моје детињство, жељу за слободом, за необузданошћу, за слободом мисли и емоција и некакав страх, да како основна школа пролази и детињство пролази. Симболизовао је и страх да ту неку моју слободу, емоцију и љубав према животу не изгубим.

Детелина: А шта вам симболише детињство, нека животиња?

Наташа: Мислим... мислим да је то тај вранац кога сам већ споменула у стиховима којих се сећам. Он ми симболише ту слободу, слободу у младости.

Детелина: Зашто баш вранац?

Наташа: Не знам... Посебну љубав гајим према коњима, некако коњи ми симболишу снагу, младост, љубав, емоције... Да, зато сам хтела да то буде коњ. Коњ ме подсећа на моје детињство.

ИНТЕРВЈУ

Наташа: Добро питање... Трудим се да је не изгубим. Трудим се да је сачувам. И мислим да човек мора за то да се бори током целог живота, сваког дана. То је борба која траје док год си будан, за себе, за своју слободу, за своје мисли.

Детелина: А колико је био напоран пут да постигнете ово што сте данас постигли?

Наташа: Напоран је, мора много да се учи и мораш много да волиш оно што радиш. Јако је важно да радиш посао који волиш, онда — онда тај напор није тежак. Битно је да нађете себе у било ком послу који је вама интересантан и да се трудите да га радите најбоље: ако је то писање, ако је то прављење колача, ако је то неки рад из математике, из неког другог предмета, да то што радите урадите како треба. Да будете задовољни оним што сте урадили.

Детелина: Да ли је било тренутака када сте желели да одустанете од нечега што Вам је било тешко?

Наташа: Јесте, има много да се учи, али то су пролазне фазе током учења. Али ја учим и данас. С медицином учиш стално. Ја сам и магистрирала и докторирала и сада пишем радове, имам моје студенте, тако да с медицином си увек млад, пошто стално мораш да учиш и да идеши даље и стално има неких ствари које треба да научиш и боље разумеш.

Детелина: Како изгледа Ваш радни дан пошто видимо да сте јако заузети?

Наташа: Мој радни дан почиње ујутру у седам сати, буђењем мојим и буђењем Унимом, спремањем за посао, јутарњим састанком, визитом, затим имам студенте — четири сата имам вежбе са студентима (то су студенти који студирају медицину). У четвртој години они имају вежбе, понекад имам предавања, испите; онда имам моје пацијенте, децу коју лечим, која долазе са својим родитељима и која имају различите проблеме у развоју, говору, епилепсију, проблеме са учењем, памћењем, мишићима... Када завршим рад са студентима и рад са пациентима, онда идеши кући. После се одмарам, са Уном нешто читам или радим, пишем неке радове, читам књиге. То је радни дан. Спремам ручак и вечеру, све кућне послове, ха-ха, да...

Детелина: Како се данас сналазите у улози предавача?

Наташа: Ја волим то што радим и мислим да је све вежба у животу. Први пут је веома тешко и напорно, али онда када то радиш годинама — ја сам била дуж асистент, десет година, а сада сам доцент три године — тако да сада мислим да се сналазим добро, мислим да ме моји студенти воле и трудим се да они заволе неурологију, која важи да је баук, да је тешка и да је нервни систем још увек неиспитан и да се о многим функцијама мозга још увек не зна доволно. Мислим да је неурологија најмање истражен део медицине, сви други органи су много више испитани од мозга — и од тога како мислим, како памтимо, зашто се разболявамо, зашто имамо неке неуролошке болести, деменцију, епилепсију, мишићне болести и слабости — и у том смислу мислим да је неурологија још увек због тога интересантна и да је битно да је студенти заволе. Трудим се да им она буде блиска, да је заволе и да им не буде тешка, да им не буде баук.

Детелина: Колико студенте које учите занима нешто о неурологији и колико се иначе пријави за то што предајете?

ИНТЕРВЈУ

Наташа: Ја мислим да је то део њихове слободе, да они виде разне области медицине и да виде неурологију и да им представим неурологију тако да они које је то заинтересовало могу то да одаберу за своје касније занимање, за своју каснију специјализацију... Доста њих. Трудим се да заволе неурологију и да доста њих касније каже да хоће тиме да се баве, да доста њих каже да хоће да се баве мозгом и нервним системом.

Детелина: Шта је вас повело ка томе да учите неурологију, уствари да будете професор и да се бавите њом?

Наташа: Прво, волим неурологију и нервни систем зато што је то најмање испитан део људског организма и мислим да је неурологија још увек велики изазов, нервни систем је још увек велики изазов и велико поље истраживања у медицине. Волела сам да буде дечија, јер волим да радим са децом, то ми је много лепше него са одраслима и волим да радим са студентима, јер и они су нека деца и нека будућност ове земље, тако да ми је и то интересантно.

Детелина: Неурологија је доста неиспитана тако да има доста оболења и доста болести, па шта бисте ви препоручили људима да раде или промене у животу да смање ризик од оболења нервног система?

Наташа: Јако је важна рана дијагноза и да се већ у трудноћи уради превентива, односно спречавање појаве неких проблема са мозгом у смислу добре контроле труднице и да се те бебе и та мала деца на време прегледају, да се открију болести и да се лече када је то потребно, што раније, не чекати да се крене у школу, па да се тек онда размишља да ли неки проблем постоји или не, него што ранија дијагностика, што раније откривање болести.

Детелина: А кад се открије та болест, је л' се лакше решава као код неких других проблема у медицини? На пример, као кад одемо код доктора, а он нам само да лек и готово?

Наташа: Није баш лако, није увек лако ни доћи до дијагнозе и није лако увек лечити, зато што се нервне ћелије не обнављају и свака изгубљена ћелија је ненадокнадива и лечење је тешко, зато што често не знамо ни узроке многих болести у неурологији, као што су епилептични напади, као што су заостајања у психичком раду, целеbralна парализа, мишићне дистрофије и тако да није једноставна ни дијагностика, ни лечење, али може се пуно учинити ако се на време открије болест.

Детелина: Многи људи мисле да је посао лекара доста стресан. Шта ви мислите о томе?

Наташа: Ја волим свој посао и онда ми то није тешко. Вероватно јесте стресан.

Детелина: Кажу да за посао лекара треба бити одговоран?

Наташа: Има пуно одговорности, и није лако радити са болесном децом, некада је и прогноза лоша и многа од те деце не могу ни бити излечена. Тешко је разговарати са родитељима те деце зато што су онда и они скоро као пацијенти, јер су јако несрећни због болести своје деце, тако да треба много стрпљења и љубави, као и знања.

ИНТЕРВЈУ

Опет кажем, мислим да је важно да човек нађе оно што га занима и интересује, да што више ствари сада видите и пробате оно што вас интересује највише.

Детелина: Да ли је Ваш посао понекад незгодан?

Наташа: Јесте, зато што када не можемо да излечимо или да помогнемо неком детету, онда су родитељи незадовољни, иако то није наша кривица и ми се пошћамо због тога. Када не успемо у лечењу, онда су незахвални.

Детелина: Да ли некада те болести могу бити опасне по живот?

Наташа: Како да не, могу бити заиста опасне. Могу угрозити дисање, рад срца, рад мозга, центара у продуженој моздани, могу довести и до различитих шлогова, мозданих инсулта и инфаркта, могу довести до смртног исхода, чак и код деце.

Детелина: Које је било највеће признање које сте добили?

Наташа: Ја сам добила признање као најбољи студент на Медицинском факултету у Београду, кад сам завршила медицину, за успех током студија. Имала сам просек 9,9, била сам дванаеста на пријемном испиту из медицине где је хиљаду и по студената конкурисало, пет стотина је примљено... Највеће признање ми је било што сам успела да постанем доцент, што сам професор на факултету, што могу да радим са мојим студентима... Добијала сам признања за бројне радове на конгресима, у часописима, стручним, медицинским, где су публиковани моји радови — то ми је највеће признање, да је мој рад у медицинском круговима признат и прихваћен.

Детелина: А да ли имате неке редовне пацијенте, којима је потребна ваша помоћ?

Наташа: Имам доста тих пацијената, који имају епилептичне нападе, који долазе у интервалима између два и три месеца, деца са проблемима у говору, деца са хидрацефалусом, са целебралном парализом, са болестима мишића... Углавном су сви моји болесници хронични, они углавном морају да долазе редовно на контроле.

Детелина: Да ли су по вашем мишљењу заступљенији психички или физички проблеми?

Наташа: Мислим да су и једни и други заступљени, али код психичких проблема је јако битна подршка родитеља, јер ти психички проблеми често воде порекло из куће, из породице и онда не може да се лечи само дете него морају да се лече и родитељи. То је некада много теже.

Детелина: Да ли вам посао који радите одузима мало или много времена?

Наташа: Одузима ми много времена, мој посао је начин живота.

Детелина: Хвала Вам што сте дошли!

Наташа: Хвала вама на дивним питањима које сте припремили, крајње студиозно и озбиљно и хвала вам што сте ме позвали!

ОСМАЦИ О СЕБИ

ОСМО 1

Све је почело 1.9.2005. године. Неки су били у одељењу са другарима из вртића, а неки су се тек упознали. Сви су се издвојили у групице, Дуња и Андреа, Марија и Невена, Коки, Урош, Богдан и Вељко. Тог дана почело је наше детињство, наш живот. Заједно смо делили и лепе и ружне тренутке. Догодиле су се прве љубави, већина девојчица је била заљубљена у Богдана. Сећам се кад смо Тамара и ја писале њему писмо на информатици. У низим разредима увек смо једва чекали да имамо физичко да бисмо се играли између две ватре, арачкине баракиње, ластиш... Дошао је и пети разред, сви смо постали озбиљнији. Почело је преписивање, јединице, бежање. Увек смо имали некога ко би нас засмејавао и правио атмосферу на часу. Често су нам долазили и одлазили нови ученици, али свакога бисмо прихватили врло брзо. Све је тако брзо прошло, да ја још не верујем да се ускоро растајемо.

J.C.

ОСМАЦИ О СЕБИ

ОСМО 2

У чекаоници сам. Лет касни. Почињем да се плашим да можда нећу стићи на време. Неке од њих нисам видела већ десет година. Путеви су нам се разишли а пре десет година сам мислила да су цео мој свет. У једном тренутку се будим из сећања и улазим у авион. Осећања су ми помешана. Како ли ће све проћи?

Док се возим таксијем присећам се те мале матуре. Тог дивно проведеног времена са мојим пријатељима, иако сам већ то вече знала да ће се све то завршити након само три месеца, када ћемо сви сести у нове школске клупе и своје старе пријатеље заменити новим. Наравно да сам са неким од њих остала у контакту и осећам да ће ми они остати пријатељи за цео живот. Било је у мом одељењу квалитетних особа и јако ме занима на који их је пут живот одвео. С најбољим другарицама сам одлучила да се нађем у нашем старом блоку и као по обичају — оне касне. Када сам их угледала, пустила сам сузе сетивши се оног дана када смо све заједно плакале зато што одлазимо из основне школе. Моја срећа тог тренутка била је посебна. Оне су живеле животе какве су желеле и било ми је драго због тога. Кренуле смо у локал. Када сам видела све те људе, била сам помало збуњена, зато што то нису била она неозбиљна лица којих се сећам, већ лица одраслих људи и то ме је уплашило. Међутим, кад смо започели разговор, схватила сам да се ништа није променило. Иста група људи нас је засмејавала и иста група причала о математици, астрофизици и другим наукама. Ја сам гледала у слику с мале матуре. У том тренутку ми је канула једна велика суза. То вече је било невероватно. Пуно смеха, љубави и сете. У једном тренутку погледала сам ка улазу и видела једну самоуверену и лепу девојку како корача према мени. Испрва је нисам препознала, међутим, када је развукла свој широки осмех, схватила сам да је то Јана Николић. Она ме је својом појавом одушевила. У близини су се појавиле Ива, која је пленила својим самопоуздањем на ком су јој сви из просторије могли позавидети и Вања у свом рокерском стилу. Групу момака која је седела за столом близу бине одмах сам препознала. Међу њима су били Сун, Горан, Радош и Ружић. Они су остали исти, само су сазрели, због чега ми је било драго. Другу групу дечака из мог старог одељења сачињавали су Војислав, Андрија, Лука Корица, Вукашин и Жарко који је у међувремену причао са Андреом. Они су причали о нуклеарној физици па сам брзо изашла из њиховог друштва јер физика, чак ни у данима основног школовања, није била мој омиљени предмет. На углу су седеле Милена, Саша, Ивана, Андријана, Јана Коларов и Теодора, до које је седео Марко, самоуверен као и увек. Оне су већ за пола

ОСМАЦИ О СЕБИ

ОСМО 2

сата све виделе, чуле и прокоментарисале. Имале су ту енергију и свака од њих је имала неки свој квалитет које су испољавале мање или више. Иако сам волела своје одељење, веће ми није прошло само у дружењу са њима, већ и са осталима. Након неког времена сам схватила да нисам видела Јовану и Мању и била сам помало тужна, јер девојчице с којима сам била јако близка у детињству нису ту. Напокон када су се појавиле, Јована је одмах окривила Мању због кашњења, а Мања је покушала да нам објасни како није она крива. Гледала сам је и размишљала како се ништа није променило. Сати су пролазили, а ми нисмо успели да се испричамо, па смо одлучили да се сутра увече опет нађемо. Већ то вече сам знала да ће се све ускоро завршити и да ћу напустити своје друштво и свој град... Била сам тужна, али ме је тешила чињеница да ћемо се поново негде срести на некој од следећих прослава. Схватила сам да неке од њих можда и никада више нећу видети, али то је живот. Надала сам се да ће нас судбина ипак некако повезати. Не знам, видећемо. Нико не може предвидети будућност!

Д.Д.

ОСМАЦИ О СЕБИ

ОСМО 3

Петар - Не воли да учи, али увек пролази са високим оценама, добар друг и добар спортиста.

Теодора-Јако интелигентна али лења, зрела особа и увек ту да да добар савет, добра другарица и увек је лепо обучена.

Нађа-Почетком осмог разреда показала је да може да постигне жељене резултате, забавна је и добра.

Ема-Када се потруди може да добије добре оцене, друшљубива је и има диван осмех.

Никола-Не баш најбољи ученик али јако занимљив и увек пун енергије.

Лазар-Успешан фудбалер, добар друг и не баш вредан ђак.

Андреа-Друшљубива је, увек пуна енергије и спретна одбојкашица.

Александра-Са нама је краће време али се показала као добра особа.

Павле-Нов је ученик, као и Александра, увек пун нових идеја и јако је креативан.

Реља-Дошао је са братом близанцем, веома брзо се уклопио у ново друштво.

Игор-Мали, сналажљив, упоран и вредан када хоће.

Бранислав- Само својом појавом засмејава цело одељење, понекад превише бурно реагује, јако је вредан и добар.

Срђан-Увек спреман за час, вредан, паметан, и веома посвећен школи.

Богдан-Добра, мирна и повучена особа. Бави се глумом и тим путем исказује своје емоције.

Милован-Ситан али психички веома стабилан и храбар.

Ања-Јако интелигентна, лако плане, маштовита је, амбициозна и када се смеје, свима пренесе позитивну енергију.

Маша-Заслужи сваку своју оцену поштено, одбојкашица и веома је добра другарица.

Марија-Интересантна особа и жели да помогне другима.

Јелена-Веома вредна, али често не уме да искаже своје знање и увек је ту за своје другарице.

Немања-Лењ али веома интелигентан, добар друг, одличан кошаркаш који увек подигне атмосферу на часу.

Милош-Веома сналажљив, заједно са Немањом забавља цело одељење на сваком часу и веома је пажљив према девојчицама.

А.С.

ПУТОПИС

Бугарска

Напокон је дошао и тај 4. јануар који смо сви жељно ишчекивали. Дан када смо са наставницом Тањом кренули на скијање у Бугарску, у мали град по имениу Банско. Нервозно сам бројала сате до поласка. Сат је откуцао 23.00, време за полазак, али аутобус је и даље стајао. Неко касни. Била је то Наталија. Сва нервозна и задихана улази у аутобус. Сви са осмехом на лицу машемо родитељима кроз прозор. Нисмо ни кренули, а већ смо почели да се договарамо ко ће са ким бити у соби. Пут је био дуг и напоран и сви смо једва чекали да стигнемо у хотел. Око 10.00 ујутру смо стигли у хотел и сви смо се као муве без главе разбежали на своју страну, јер нам је цео дан био слободан. Са скијањем смо почели у недељу, шестог јануара. Био је то први дан када сам стала на скије. Била сам успаничена и мислила сам да ћу поломити нешто, али на сву срећу све је прошло како треба. Прво што је Тања урадила када смо стигли на стазу била је подела у групе. Горан, Ђоле, Хелена, Теодора, Наталија, Катарина и Ана ишли су соло, Вук, Иван, Симона, Ана и Филип су ишли са Николом, а Василије, Вања, Инес, Тањина ћерка Јана и ја смо ишли са Тањом као почетници. Тада први дан смо учили како да кочимо и деловало ми је лако. Тања ме је пустила да се враћам сама са Теодором и Гораном стазом која је за мене изгледала као провалија. Тада сам схватила да ипак и није толико лако. Кренула сам да возим и добила сам толико убрзање да нисам могла да се зауставим, успаничila сам се и у једном тренутку сам пала. Теодора и Горан су одмах дошли до мене. Како су дани одмицали ишла сам на све стрмије стазе, а и све сам боље скијала. Страх је полако нестајао и она стаза од првог дана ми више није личила на провалију. У соби нам такође никада није било досадно. Увек бисмо се окупили у једну собу и причали, играли истину изазов или се чак и гађали јастуцима. Волели смо увече да одемо до града да једемо пошто нам се храна у хотелу није свидела. Једно вече, док смо шетали градом, чули смо да пуштају Цецу и одмах смо Хелена и ја почеле да певамо и схватили су да смо из Србије, па су почели да нам набрајају како слушају Лепу Брену, Шабана Шаулића, Милета Китића... Једнога дана смо толико дugo чекали ред за гондулу да смо Теодора, Наталија, Хелена и ја све време певале. Људи су нас чудно гледали, али нас није било брига. Последњу ноћ смо јако мало спавали. Нико од нас није хтео да се врати у Београд. Сви смо желели да останемо дуже и мислим да би се сви сложили са мном да нам је било прелепо. За Београд смо кренули око 14.00 и стигли смо око један ујутру. Већ смо почели да се договарамо за следећу годину. Све је тако брзо прошло. А ја и да могу ништа не бих променила, једино бих волела да је све трајало дуже.

J.C.

ТВ МАНИЈА

Ријалити шоу „Фарма“

Фарма је ријалити шоу који се приказује на Тинк телевизији и представља скуп „познатих“ углавном, народних музичара, који одређено дуже време треба да живе на фарми, у огромној кући, једни са другима. Награда је одређена сума новца за оног ко последњи изађе са фарме. Цео тај ријалити шоу је препун провокација, псовки, простаклука и слично, зато што су сви тамо исти такви тј. простаци и чиста сировина. Тренутно се приказује пета сезона фарме, где је до сада најгоре стање. Понашање је крајње неукусно и безобразно јер се односе једни према другима као да су они виши ниво, сви једни изнад других, а у ствари су сви исти — простаци. Понашају се као проблематична деца у основној школи, уз шта иде оговарање иза леђа, крајње непоштовање, свађе око јако небитних ствари. За све то време се испсују много, а по мени је то неприхватљиво за одрасле особе и пре свега, за особе које камере снимају 24 часа дневно. Учесници овогодишње **Фарме** су: фолк певачица Мица Трофтаљка, старлета Анастасија Буђић, Мис Светлана, Јелена Ивановић, глумица Јелена Голубовић, певач Драган Црни, певачица Зумрета Мицић, још једна певачица Александра Џиџа, бивши супруг Гоце Тржан — Иван Маринковић, Лепи Мића, Игор Старовић, певачица Нела Биљанић и бивши одбојкашки репрезентативац Един Шкорић, певачица Романа и други. Уз све ово је требала да буде и „позната“ старлета Ава Карабатић, која се у последњим тренуцима није јављала на телефон, па нису могли да је позву. Одређени су на испраћај на **Фарму** довели своје пријатеље, родитеље, брачне партнere, али се Иван Маринковић издвојио и довоје своје куче на испраћај, од кога се тешко раздвојио на крају. Све ово говори о неквалитету фарме и о томе ко су ти људи који се налазе на фарми — простаци. Фарму не препоручујем јер је то чисто тражење неуспелог публицијета и срамљење себе и свог презимена уопште. За старије жене које су у пензији и немају шта да раде по старе дане ово је идеална занимација, али нама младима баш и није, зато што је то само лош пример за наше понашање!

И.И..

КУЛТУРА

Представа

Крцко Орашчић је представа заснована на истоименој бајци која је дело немачког писца Е.Т.А Хофмана. Такође је осмишљен и цртани филм. Помешани су реалан живот и научна фантастика. Духовите и тужне сцене су део представе. Представа се одвија у кући једне богате породице. За Божић девојчица добија крцкалицу за орахе која је названа Крцко. Током целог драмског текста, дешавају се узбудљиви догађаји праћени занимљивом музиком. Наравно, зла страна покушава на све начине нашкодити Крцку. Представа подстиче дечију машту на најбољи могући начин. Написана је за млађи узраст али може бити занимљива и старијем узрасту. Крцко Орашчић је познат по читавом свету између осталог због балета Петра Иљича Чајковског. Крцко је толико познат у протеклих 200 година, да је чак доспео на поштанску марку у Русији. У представи се појављују разни облици изражавања. Највише има дијалога. Представа је добро осмишљена и свидеће се деци...

И.Л., А.М.

КУЛТУРА

Популарне позоришне представе

Од септембра ове године почела је сезона позоришних представа у нашим познатим позориштима. У *Позоришту на Теразијама* ускоро је премијера представе у којој је музику писао наш познати певач, Момчило Бајагић Бајага и сматра се да ће се дugo играти и да ће бити веома успешна. Представа се зове *Женидба и удаџба*. Једна од старијих представа која и даље пуни сва седишта и оставља без даха је представа *Чикаго* која се игра такође у *Позоришту на Теразијама*, мом омиљеном. Чикаго је мјузикл, са спектакуларним сценаријем и наравно костимографијом и сценографијом. Гледала сам је два пута и стварно је одлична, свима је препоручујем. Такође је представа *Цигани лете у небо* моја лична препорука. Мјузикл *Брилијантин* је написан по угледу на филм из 80-их година. Такође је добро урађена и сценографија и костимографија, а сценарио ће вас оборити с ногу! У *Мадлениануму* се дају две проверено одличне представе, а то су *Доручак код Тифанија* и *Тајна Грете Гарбо*. Ретко која представа, која није мјузикл, уме да ме очара, али ове две су ме оставиле без даха.

И.И..

СПОРТ

Хокеј у „Домановићу“

Најчешћи спортови којима се омладина бави јесу фудбал, кошарка, одбојка, тенис и други, али у нашој школи један од најзаступљенијих је хокеј на леду. Многи ученици различитих генерација, млађих и старијих, веома су успешни у овом спорту...

Михајло Маџаревић

„Изабрао сам хокеј, брз и динамичан спорт. Тамо сам упознао доста дечака и стекао много пријатеља. Тренирам хокеј већ осам година и никада нисам помислио да одустанем. Другови са хокеја ме обрадују кад год се видим са њима и они су ми највећа подршка.“

Павле Прица

„Питање је зашто тренирам хокеј... Па једноставно зато што га волим и зато што је један од најтежих и најзанимљивијих спортива. Зато што су ми рекли да имам све потенцијале за овај спорт. Једноставно га волим!“

Андреја Кокановић

„Волим хокеј зато што ме ослобађа од сваког стреса. Увек сам опуштен на тренинзима. Такође волим га зато што понекад путујемо у иностранство.“

Вељко Стевановић

„Хокеј, једна од битнијих ствари у мом животу, врло је агресиван и груб спорт. Почеко сам да га тренирам због дружења, али сада већ размишљам о могућности да направим занимљиву каријеру. Волео бих да се професионално бавим хокејом, јер себе не могу да замислим у неким мрачним канцеларијама; ако ми и не буде добро ишло и престанем да тренирам, пуно лепих путовања, утакмица и тренутака ће ми остати у сећању.“

САЈБЕР СТРАНА

Књиге у џепу

Читач електронских књига или e-Book reader, служи за читање књига на екрану.

Разлика између таблета и електронских читача је у томе што таблет може да ради све па и отварање књига, док e-reader не може.

Када чitate књигу на e-Book-у изгледа као да је стварно писано мастилом, када листате стране чује се звук правог листања и изгледа стварно; и када чitate књигу на сунцу оно вам нешће сметати.

Најпопуларнији модели на тржишту су Amazon Kindle, iPad mini, Kindle Fire HD, Nook...

Набавке књига се код појединих модела могу директно скинути са интернета, док код других модела књиге се прво скину на рачунар па се на читач преносе преко одговарајућих каблова и портова.

E-book reader, по мом мишљењу неће заменити библиотеке зато што доста људи не воли да буде пуно пред екраном, то им не прија и није здраво.

С.К.

ЗАНИМЉИВОСТИ

ЗАНИМЉИВОСТИ

Колико је паметно твоје десно стопало?

Пробајте урадити следеће, траје свега пар секунди. Нећете веровати! Потиче од једног хирурга ортопеда. Сигурно ће довести у конфузију ваш мозак и сигурно ћете покушавати више пута али нећете моћи. Ово је препрограмирано у мозгу.

1.
Док седите за столом испред свог компјутера, подигните своје десно стопало с пода и радите кругове у смеру казаљке на сату.
2.
Сада, док то радите, напишите број 6 у ваздуху својом десном руком. Стопало ће променити смер окретања!

И не можете ту ништа променити. Заиста је смешно, али нити свест нити концентрација не може променити препрограмирано стопало.

Фрустрирајуће, зар не?

М.Д.

Редакција часописа жели
свим ученицима да се лепо
проведу за распуст!!!
Осмаци – срећно на
пријемном!!!